

עפ"ת 28859/11/18 - ליאן ניגר אבו חצירה נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 28859-11-18 אבו חצירה נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני:
לפני כבוד השופט ערן קוטון
המערערת:
ליאן ניגר אבו חצירה

נגד
המשיבה:
מדינת ישראל
פסק דין

1. לפניי ערעור על החלטת בית משפט השלום לתעבורה בעכו (להלן: "בית משפט קמא") שניתנה בגדרי המ"ש 2267-10-18.

2. לפניי בית משפט קמא הונחה בקשה להארכת המועד להישפט בגין מספר עבירות תעבורה.

על פי נימוקי הבקשה, עסקינן בעבירות מהירות אשר אותרו ונקלטו באמצעות מצלמות מהירות. המערערת אישה צעירה, אימא לילדים קטנים, בעלת רישיון נהיגה משנת 1995, המחזיקה ברכב פרטי הרשום על שמה בו עושה היא שימוש לצרכי משפחתה.

במועדים בהם נעברו לכאורה העבירות, עשה אדם אחר שימוש ברכב (להלן: "האדם האחר"). בעת השימוש שעשה האדם האחר נעברו לכאורה העבירות המדוברות. האדם האחר נטל אחריות על מספר עבירות, אולם בגין עבירה ספציפית, העבירה מושא ההליך הנוכחי, לא נטל האדם האחר אחריות.

3. לטענת המערערת לא היא עברה את העבירה שלכאורה נעברה. לחלופין כפרה המערערת בעבירת המהירות שיוחסה לה. עסקינן בעבירת מהירות שכאמור אותרה באמצעות מצלמת מהירות. קיים ספק בדבר אמינות המצלמה. נטען כי אם בית המשפט לא ייעתר לבקשתה תמצא עצמה המערערת במצב בו תידרש לתת את הדין, על כל המשתמע מכך, בגין עבירה שלא ביצעה.

4. בית משפט קמא עיין בבקשה לרבות בתצהירו של האדם האחר, ובתאריך 7/10/18 אישר להאריך את המועד להישפט בגין מספר עבירות שפורטו בבקשה. בגין העבירה מושא הערעור ביקש בית משפט קמא את עמדת המשיבה.

המשיבה התנגדה לקבלת הבקשה וטענה כי יש לדחותה על הסף. הוסבר כי מי שלטענת המערערת נהג ברכב בעת ביצוע העבירה לא תמך עמדתו בתצהיר. אף המערערת עצמה לא נקבה בשם או פרטים אחרים של זהות

מבצע העבירה. עוד נטען כי מאז ביצוע העבירה הלכאורית (בחודש דצמבר 2017) חלפה תקופה ארוכה. באם לא ידוע מי נהג ברכב הרי האחריות לביצוע העבירה מוטלת על בעל הרכב, ובמקרה זה על המערערת.

5. בהחלטה שניתנה ביום 14/10/18 דחה בית משפט קמא את בקשת המערערת.

בית משפט קמא ציין כי עסקין בדוח עבירה שבוצעה לכאורה ביום 26/12/17, אך הבקשה הוגשה באיחור רב. בהתאם לפסיקה יש להתייחס בדווקנות למועדים שנקבעו בחוק. רק מקום בו המבקש לא ידע או לא יכול היה לדעת על קבלת הדוח, או בשל קיומן של נסיבות מיוחדות, יטה בית המשפט לקבל את הבקשה. במקרה הנוכחי עסקין באיחור בלתי סביר ובית משפט קמא לא מצא בנסיבות טענה המצדיקה את האיחור בהגשת הבקשה. נקבע כי המערערת אמנם מכחישה את ביצוע העבירה, אך לא צירפה תצהיר של מי שלטענתה נהג ברכב ואף לא פירטה את נסיבות ביצוע העבירה.

6. המערערת ממאנת להשלים עם החלטת בית משפט קמא.

בהודעת הערעור נטען כי עד לא מזמן הסכימה המשיבה לקבל בקשות מן הסוג האמור נוכח הספק שהוטל באמינות מצלמות המהירות. גם אם כיום השתנתה המדיניות וגם אם לטענת המשיבה ביכולתה להוכיח את אמינות המצלמות, הרי בשעת ביצוע העבירה הלכאורית אמינותן של המצלמות לא הוכחה. משכך, באם לא יינתן למערערת יומה, יגרם לה עיוות דין של ממש.

עוד נטען כי עסקין באם צעירה שסברה בטעות כי הנהג שביצע את העבירה יטול עליה אחריות. המערערת לא שמה לבה לכך שעבר המועד להגשת הבקשה להישפט. אף השיהוי הוא שיהוי מצומצם יחסית. באם יתקבל ערעורה אין כל ספק כי המערערת תזוכה בדיון.

7. לדיון הראשון שהתקיים בערעורה לא טרחה המערערת להתייבב. בא כוחה נטל אחריות על העדרה, לכן, לפני משורת הדיון, לא נדחה הערעור על הסף בשל היעדרה של המערערת.

בדיון השני חזר ב"כ המערערת על טענותיו המפורטות בהודעת הערעור והוסיף וטען כי האדם האחר הוא ידיד של בעלה של המערערת. הוא זה שהשתמש ברכב בו נעברה לכאורה העבירה בעת ביצועה, כפי שהשתמש במקרים אחרים בהם נעברו עבירות באמצעות אותו רכב. נטען כי בתקופת ביצוע העבירה לא הוכחה אמינות מצלמות המהירות. עובדה זו מחייבת את קבלת הערעור שכן אי קבלתו יהווה הלכה למעשה הרשעה בגין עבירה שלא ניתן להוכיח.

8. המשיבה ביקשה לדחות את הערעור נוכח נימוקי החלטתו של בית משפט קמא והשיהוי הבלתי סביר בהגשת הבקשה לבית משפט קמא. נוסף על כך, טענה המשיבה כי בתצהיר המערערת שצורף לבקשה, לא נטען מי הנהג ולא נטען באלו נסיבות נעברה העבירה. לגישת המשיבה, אין לקבל טענה בדבר אמינות המצלמות שלא נטענה מפי המערערת בזמן אמת במהלך דיון שיכול היה להתקיים לו הוגשה

בקשתה במועד. אין אפוא הצדקה לאפשר טיעון בהקשר זה שכן התוצאה עלולה להיות מפלה ולהסב נזק למי שקיבל דוח כמו שקיבלה המערערת, נטל אחריות ושילם את הקנס בגינו.

9. בחנתי את הנתונים שלפניי ושקלתי עניינה של המערערת.

רכבה של המערערת נקלט ואותר מבצע עבירת תעבורה בתאריך 26/12/17 בשעה 04:23 בצומת שדרות ההגנה ודרך צרפת בחיפה. בשל כך נשלחה למערערת בתאריך 1/1/18 הודעת תשלום קנס. על פי ההודעה נהגה המערערת בדרך עירונית במהירות של 104 קמ"ש העולה על מהירות של 70 קמ"ש שהיא המהירות המותרת במקום.

הודע למערערת כי היא רשאית להגיש בקשה להישפט בתוך 90 יום מיום קבלת ההודעה ולא יאוחר מיום 30/4/18. לא הוברר ולא הובהר מדוע לא פעלה המערערת להגשת הבקשה להישפט במסגרת התקופה אשר יועדה לכך. אף לא הוברר מדוע השתהתה המערערת חודשים רבים עד מועד הגשת הבקשה לבית משפט קמא. בעת הגשת הבקשה נמסר כי בגין עבירות מהירות נוספות קיבלה המערערת הודעות תשלום קנס נוספות אלא שבגין נטל האדם האחר אחריות על הנהיגה.

בתצהירה שנחתם בתאריך 16/9/18 וצורף לתמיכה בבקשה טענה המערערת כי לא היא שביצעה את העבירה. המערערת לא טענה דבר וחצי דבר בדבר זהות האדם שלטענתה ביצע את העבירה. יתרה מכך, המערערת לא ביססה בנימוק כל שהוא, לא כל שכן בנימוק משכנע, את השיהוי הרב בהגשת הבקשה.

בתצהיר מסרה המערערת כי לא הספיקה להגיש את הבקשה להישפט במועד "בגין בעיות אישיות", בהיותה אם צעירה לילדים קטנים. איני סבור כי יש באמירות אלה כדי להצדיק שיהיו בן מספר חודשים בהגשת הבקשה.

10. אשר על כן, איני סבור כי היתה הצדקה לשיהוי בהגשת הבקשה ולא שוכנעתי כי התקיימו בעניינה של המערערת נסיבות חריגות ומיוחדות אשר היה בהן להצדיק את קבלת בקשתה.

11. בית המשפט העליון נדרש לסוגיה לא פעם.

ברע"פ 7839/08 קורנפלד נ' מדינת ישראל (10/11/08) נקבע -

"ככל שחפץ המבקש למנוע את הרשעתו או להביא לביטולה, היה עליו לעשות כן בגדרי המועדים שנקבעו לכך בחוק. אמנם כבר נפסק, כי ייתכנו נסיבות בהן תתאפשר סטייה מסדר הזמנים האמור, לרבות מקום בו לא ידע ולא יכול היה הנאשם לדעת כי תלוי ועומד נגדו כתב אישום (רע"פ כוכבי הנ"ל). עם זאת, אין עניינו של המבקש נמנה עם מקרים אלו. המבקש מודע היה לעובדה כי בכלי-הרכב אשר רשומים על שמו נעשה שימוש בידי עובדי החברה וכי דו"חות אשר מתקבלים בחברה בקשר עם השימוש ברכבים אלו, מטופלים ברגיל על-ידי הממונה על צי הרכבים. בנסיבות אלו, תמים דעים אני עם מסקנת בית-המשפט המחוזי, ולפיה האחריות לקיומם של רישום מסודר לעניין השימוש ברכבים, ושל הנחיות מתאימות לעניין הגשת בקשות לביטול הדו"חות, רובצת לפתחו של המבקש.

מהבקשה עולה כי אף במקרים דומים בעבר לא הקפיד הממונה על משלוח בקשות הביטול במועד. מכל מקום, בוודאי לא ניתן לומר בנסיבות אלו כי לא יכול היה המבקש לדעת כי תלוי ועומד נגדו כתב אישום, באופן המצדיק סטייה מהמועדים הקבועים בחוק להגשת בקשה לביטול הדו"חות".

באותו הליך טען המבקש לעיוות דין בכך שהדוחות שהגיעו למשרדי החברה שהוא בעל מניות בה הועברו לממונה על צי הרכב, מבלי שהמבקש ידע על כך. חרף העובדה שהרכבים רשומים על שמו, בוצעו עבירות התנועה בידי אחרים. משכך, הנחה המבקש את הממונה על כלי-הרכב לפנות למשיבה בבקשה להסב את הדוחות על שם העובדים. בקשותיו נדחו מהטעם שהוגשו בחלוף המועד הנקוב בחוק ופניות נוספות מטעם המבקש בעניין זה נדחו אף הן.

כן נקבע ברע"פ 4122/17 אדרי נ' מדינת ישראל (22/4/18) -

"מסקנתן של הערכאות הקודמות כי הנימוקים שהמבקש העלה כהסבר לאי הגשת הבקשה להישפט במועדה, אינם מצדיקים את אי-עמידתו במועד - מקובלת עליי. הטעמים שבגינם המבקש טוען שיש לאפשר לו להגיש בקשה להישפט תוך חריגה מהמועדים הקבועים לשם כך בחוק, אינם מצביעים על נסיבות שהיו מעבר לשליטתו של המבקש ואשר מצדיקים חריגה מן המועדים הקבועים בחוק".

באותו הליך טען המבקש כי הדוח אבד לו ועיכובים שונים מנעו ממנו להגיש את בקשתו להישפט במועד, בין היתר בשל חגים וחופשות. כן טען כי שוטר התנועה שמסר לידיו את הדוח סילף את דבריו והוא אף מחזיק בידו תמלול של שיחתו עם השוטר המוכיחה את טענותיו. המבקש טען, כמו המערערת בעניינו, כי דחיית בקשתו להארכת המועד להישפט מנימוקים פרוצדוראליים, איננה מוצדקת.

12. משאלו פני הדברים, אני סבור כי היה על בית משפט קמא בשלב זה להידרש לטענה בדבר אמינות המצלמה אשר תיעדה לכאורה את ביצוע העבירה. אמנם במשך תקופה בת מספר חודשים הסכימה המשיבה להאריך את המועד להישפט בגין עבירות דומות, נוכח הספק שהוטל באמינות המצלמות. עם זה, כיום, לגישת המשיבה, בידיה ראיות אשר בכוחן להוכיח את אמינות המצלמות. לו הייתה המערערת מגישה את הבקשה ללא שיהיו ואף אם היתה מגישה בקשתה באיחור מסוים אך סביר, הייתה רשאית לבקש בבית משפט קמא כי תוכח אמינות המצלמה שצילמה את רכבה במהירות אשר יוחסה לו. לא שוכנעתי כי במקרה דנן יש לאפשר זאת, עת עסקינן בבקשה שהוגשה לאחר חודשים רבים מעת ביצוע העבירה, בפרט שטענתה הבסיסית של המערערת היא כי לא נהגה ברכב מושא הודעת התשלום אלא אדם אחר.

13. לאחרונה נאמר במקרה דומה, אם כי לא זהה, בעפ"ת (מחוזי חיפה) 51857-11-18 חמדאן נ' מדינת ישראל (6.12.18) -

"נראה לכאורה, כי נוכח גישת הפסיקה שלא הסתפקה בקיומה של תשתית עובדתית המלמדת בהסתברות גבוהה כי אחר נהג ברכב בזמן ביצוע העבירה, לשם הארכת המועד להישפט אחרי תשלום הקנס - אין די בטענה כללית וגורפת זו, גם לא בספקות הנטענים שעוצמתם לא התבהרה לעניין

אמינות המצלמות, כדי לעבור את המשוכה הגבוהה המוצבת בדרכו של המערער.

בהקשר זה ראוי לחדד ולהזכיר, כי בהליך שהתנהל בביהמ"ש לתעבורה בעכו, פלא 4745-08-13 בדראן ואח' נ' מדינת ישראל (6.9.18), בשורה התחתונה לא נקבע פוזיטיבית כי אמצעי אכיפה זה אינו אמין, אלא המסקנה הייתה שבעקבות כשל ראייתי המדינה לא עמדה בנטל ולא הוכיחה את אמינות המצלמה באותו הליך".

14. בנסיבות אלו, בשקלול הנתונים שתוארו לעיל, לא שוכנעתי כי נפל פגם בהחלטת בית משפט קמא ולא מצאתי הצדקה להתערב בה.

אין בידי אפוא להיעתר לערעור.

באי כוח הצדדים הסכימו כי פסק הדין יינתן בהעדרם.

המזכירות תשלח את פסק הדין לצדדים ותוודא קבלתו.

ניתן היום, כ"ד טבת תשע"ט, 01 ינואר 2019, בהעדר הצדדים.